

Oehlenschläger, Adam



Den smukke Sang

om



Wilhelm og Lise

af

Oehlenschläger.



V box 10:277

Bag grønlædte Bakke der ligger et Hus,
Langt bort fra Stadens fortumlende Sus,
De Stuer er lave, de Ruder er smaa,
Dg Bæggen er klinet og Taget er Straa.

Dg her blev jeg født i det fattige Hus,
Langt borte fra Stadens forførende Sus,
I Skove og Enge jeg lystelig foer,
Dg voksede saa op, og blev fager og stor.

Jeg kjendte Naturen og elskede Gud
Dg tilbød hans Visdom og frygted hans Bud.
Min Fader og Moder dem var jeg en Trøst
Dg Landsbyens Piger en Glæde og Lyst.

Hær var mig Lise saa venlig og hulb,
Hun eied et Hjerter af rene Guld,
Dg naar hun tilsmilte mig yndig og mild,
Da brændte mit Dje af Kjærligheds Ild.

Dg naar nu om Vaaren vi vare til Dans,
Da bandt jeg til hende den smukkeste Krans,
Dg bærende, kjærlig hun trykte min Haand
Dg pryded min Hat med de slagrende Baand.

En Aften vi ginge i Lunden saa grøn,
Da smilte hun nu saa usigelig skøn.
Jeg favnede hende med skjælvende Arm,
Hun trykte mig omt til sin bølgenes Barm.

Dg hævede langsomt de Dine saa blaa,
Dg ret som en Engel hun op til mig saa
Dg stammede sagte: „Jeg evig er din.“
„Dg!“ raabte jeg henrykt, „o, Lise er min!“

Dg lo saa og græd og stod stille og sprang,
Dg taug saa og sukede, og talte og sang,
Dg kysede den Elskte paa smilende Mund
Bag Buskenes Skjgge i rolige Lund.

Den anden Dags Morgen før Sol stod jeg op
Dg pynted mig vakker fra Taa og til Top,
Paa Hovedet Hatten med slagrende Baand
En Kuro med Levkoier jeg tog i min Haand.

Dg sagde til Moder: „Jeg Lise har kjær,
Derfor jeg har pyntet mig lidt, som du ser,
Med os er det afgjort, tilbage kun staar
At Faderen Nys om vor Kjærlighed faar.“

„Hr. Mogens! Den stolte, velhavende Mand!
Hvad tænker du, Vilhelm, brug dog din Forstand!“
„Dg“, svarede jeg, „den er ei ringe og arm,
Som eier et Hjerter i skyldfrie Barm.“

Naturen er skøn og jeg elsker enhver,
Men Lise har jeg dog fortrinlig saa kjær.“
Med brændende Dje, med blussende Kind
Jeg ileb' og traadte for Faderen ind.

„Hr. Mogens, I er en velstændig Mand!
Jeg elsker Jer Datter, den Tale er sand.
I skal I vil give mig hende til Biv,
Forstjønner I tvende Lykkeligens Liv!“

„Hvad eier han?“ Kræfter, Fornuft og Forstand!“
„Men den, som min Datter skal kalde sin Mand,
Skal eie lidt mere! Saa han kun sin Vej,
Min Lise jeg gir ham i Evighed ej.“

Da for jeg til Marken, fra Marken til Skov,
Fra Skoven til Haven, fra Haven til Blov.
Men alt som nu Solen bag Bogene svandt,
Saa svandt og min Brede, det husker jeg grant.

Da Solen nu nedstak saa rød og saa rund,
Da ilte jeg atter til elskede Lund,
At finde min Pige, men ene jeg sad
Til Dagstjæret blegnede Stjernernes Nad.

Tre Aftener ene i Lunden jeg gik,
Forgjæves i Taarer hensvømmet mit Blik.
Den fjerde da kom hun og sank til min Favn,
Dg smilte vemodig og nævnte mit Navn.

„O Vilhelm, o Vilhelm! Du ser mig, min Ven,
For ikke saa hastig at se mig igjen.
Min Fader mig sender til Byen for der
At lære, hvad ej jeg behøvede her.“

Der har du en Haarlok, gjem den paa dit Bryst,
Tin Minde om Kjærligheds svindende Lyst!
Saa græd hun og svandt, og min Lykke svandt med,
Jeg kysede den elskede Haarlok og græd.

Om Morgenens tidlig, da holdt der en Vogn
Bed Døren, som aldrig var set i vort Sogn.
Deri sad en Dame med Silke og Flor,
Min Lise steg ind og afsted de nu for.

Da løb jeg foran hen til Leddet og saa
Paa Vejen et glinsende, gulfarvet Straa.
Jeg tog det og trykte det ømt til min Barm
Og vædede det med en Taare saa varm.

Og kysjed det heftigt og kasted det i
Den kostbare Vogn, da den rullede forbi.
„Hjem dette, o Lise! Vær stedse mig huld!
Min Hytte er straatakt! Mit Hjerte er Gulb!“

Med Sneglens Gang sig et Aar nu bortsneg,
Min Rodme, min Sundhed af Kinderne veg,
Og mat blev mit Die og langsom min Gang,
Vist aldrig jeg lo og kun sjelden jeg sang.

Og sang jeg, da var det saa sørgeligt kun,
Bed Maanessin ene i elskede Lund.
Jeg tænkte paa Lise, da kvaltes min Røst
I Taarer, og det var min eneste Trøst.

Men nu? O, nu græder jeg slet ikke mer!
Med stirrende Blikke jeg hen for mig ser.
Min Raskhed er borte; bleg svinder jeg hen,
Chi Lise, den Grumme, har svigtet sin Ven!

I Byen blandt Glimmer og Glæde og Larm
Hun glemte sin Vilhelm, saa tro og saa varm,
Hun bortgav sin Haand til en Mand, som var rig,
Hun elskes vist ei, som hun elskes af mig.

Nu smiler jeg mat og vemodig jeg gaar,
Nu digter jeg Viser og Strængene slaar.
De høre mig gjerne, de elskende Moer,
Med Blomster de kransede min Grav, naar jeg dør!

Pris 10 Ore.